

Som präster är vi liksom Kristus själv smorda med helig Ande. Kristus vill vara präst i och genom oss. Vi kan aldrig förstå fullheten i detta vårt eget mysterium som präster. Men denna liturgi kan ge oss viktiga ledtrådar och ljus, så att vi mer och mer kan upptäcka djupet i vår egen identitet, som alltid är en delad identitet med Kristus själv, en meddelad identitet som vi är kallade att växa in i allt mer och mer. Ju mer förenade vi är med Jesus Kristus, desto mer är vi också präster. Den nåd vi får genom vår vigning är inte statisk, nej, vi är kallade att växa, att ständigt fördjupa vår relation till Jesus. Vi får inte nöja oss med det vi är och har utan måste sträcka oss mot målet, den fullkomliga föreningen och omdaning i Kristus. Bara då kan vi till fullo motsvara den prästerliga kallelse och nåd vi har fått helt utan vår förtjänst. Vi är inbjudna att växa in i en kostym som är alla nummer för stor. Det är krävande att vara en Kristi präst, han fordrar allt av oss, hela vår insats och hela vårt hjärta. Samtidigt är det också det mest underbara man kan tänka sig att få dela hans prästerliga tjänst och uppdrag.

”Låt oss som delar hans prästerliga uppdrag bli vittnen för världen om hans helande kärlek”, så bad vi i kollektbönen idag. Jesus vill hela allt det som är brustet och sårigt. Det är bara han som kan hela syndens sår genom sin förlåtelse och försoning. Det är ett av de största glädjeämnen vi har som präster att få dela ut försoningens sakrament och så förmedla den helande, förbarmande kärlek som Jesus vill sprida genom oss. Som präster får vi vara tacksamma att så många i vårt stift vill bikta sig. Det kan vara jobbigt som ensam präst, inte mins under denna tid, men samtidigt är det en nåd utan like för oss själva som präster. Vi blir ofta evangeliserade av våra biktbarn, som utan att tveka vågar öppna sitt hjärtas djup för oss, eftersom de längtar efter den förlåtelse som bara Gud kan ge. ”Han har sänt mig att läka dem som har ett förkrossat hjärta” (Jes 61:1). Och han ger denna förlåtelsens läkedom genom oss, svaga och ovärdiga men oändligt benådade. Jag är speciellt tacksam mot de kyrkoherdar som låtit mig få höra bikt i deras församlingar under denna fastetid. Att få höra bikt hjälper oss att fördjupa vår prästerliga identitet. Vi växer och får våra rötter i Guds barmhärtighet.

Som förvaltare av försoningens sakrament måste vi också sprida försoning och förlåtelse omkring oss. Som präster kan vi ibland bli sårade och känna oss missförstådda. Som präster får vi lära oss tåla både skvaller, förtal och överdriven beundran. Vi tycker nog rätt ofta att vi inte får den uppskattning vi förtjänar och att man inte förstår hur mycket vi offrar och gör för människor i församlingen. Det är viktigt att integrera denna känsla och se att vi också på detta sätt får dela Jesu erfarenhet. Också han blev avvisad och fick utstå mycket av de sina. Vi måste akta oss för bitterhetens och oförsonlighetens gift. Som präster får vi lära oss att

stå ut med mycket. Det bidrar till att förena oss ännu mer med Jesus som kom för att ta på sig all världens synd. Då vore det konstigt om inte vi också fick bära en liten del av denna börda tillsammans med honom.

”Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga” (Luk 4:18), säger Jesus i Nasarets synagoga och citerar profeten Jesaja. Också vi präster står under Andens inflytande och bärs av hans smörjelse, när vi får proklamera evangeliet och försöka förklara det för de fattiga. Vi våndas nog ibland när vi tänker på vilket ansvar det är att försöka hjälpa de fattiga – ja, inför den oerhörda rikedom i Guds ord är alla fattiga – att förstå vad Gud vill ge dem i sin Son. Vi känner oss ofta vanmäktiga och fattiga själva, för vi vet hur svårt det är att röra vid människors hjärtan. Bara att lyssna har blivit så svårt för de fattiga i vår tid, eftersom de blir överösta med ljud och oljud i tid och otid. Därför är det så viktigt för oss att förstå att Herrens ande verkligen är över oss när vi försöker förkunna glädjebudet. Gud kan använda oss på ett djupare plan än vi kan förstå och uppfatta.

Vi måste lita på att Anden är över oss också i det dagliga livets alla omständigheter. Genom vår oupplösliga förening med Jesus Kristus är vi alltid präster, var vi än befinner oss, vad vi än gör, hur vi än är klädda. Denna vår Kristus-identitet bär oss genom livet och gör det möjligt för Kristus att använda oss på så många sätt. På italienska har man ett uttryck ”faccia di breviario”. Först låter det kanske lite ironiskt ”breviarie-ansikte”, men i grund och botten är det mycket talande. Har vi som präster trofast bett vårt breviarium måste det synas och märkas. De troende brukar känna igen lukten av sin herde, liksom han känner igen lukten av sina får. Något i oss måste peka tillbaka på den vi tillhör.

Aldrig är vi så mycket präster som vid Guds altare, när vi i Kristi person får frambära hans offer för världens frälsning. ”Vill ni vara trogna förvaltare av Guds hemligheter i eukaristin?”, kommer jag strax att fråga er, kära medbröder, och jag vet att jag kommer att få ett rungade ja till svar. Därför vill jag av hela mitt hjärta tacka er för er obrottsliga trohet mot detta uppdrag, denna nåd och Guds gåva som det är att få fira eukaristin. Guds folk älskar sina präster just därför att de ger dem livets bröd. Många av er är beredda att åka långa vägar och trots all möda och trötthet fira mässan för en liten skara, eftersom ni vet hur livsviktigt detta sakrament. Jag tänker ofta på en präst som verkade en tid hos oss, fader Rahid, som dödades vid altaret i sin irakiska hemby eftersom det var viktigare för honom att fira mässan och dela ut livets bröd än att hålla fast vid sitt liv. Utan eukaristi kan vi inte överleva, därför ber vi till sist att Gud sänder flera arbetare till sin skörd, så att Guds folk kan få fortsätta att nära sig med livets bröd.